

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6034/2020
03.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Влаховић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Бранислав Богдановић, адвокат из ..., ради опозива поклона, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 791/18 од 02.09.2020. године, у седници одржаној дана 03.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца АА из ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 791/18 од 02.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 1117/15 од 06.11.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд опозове поклон тужиоца као поклонодавца и туженог, као поклонопримца и обавезе туженог да врати тужиоцу: стан од 77 м², гаражу од 13 м² у ..., у улици ... број .. К.О. ..., парцела број ..; новчани износ од 50.000 евра за опрему стана; плац од 33 ара у ...– ..., парцела број ../. К.О. ... и кућу на том плацу; плац од 20 ари у ..., улица ... број .. као и халу на том плацу од 500 м²; камион марке „Mercedes ...“ регистарских ознака ...; путничко возило „JEEP ...“, регистарских ознака ...; камион „Magirus“ регистарске ознаке ...; путнички аутомобил марке „Mercedes ...“ ... годиште; и новчани износ од 20.000 евра, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је предлог тужиоца за одређивање привремене мере којом је тражио да се забрани туженом да располаже на било који начин, а нарочито отуђи непокретности: стан од 77 м² и гаражу од 13 м² у ..., у улици ... број .. К.О. ..., број парцеле ..; плац од 33 ара у ... број парцеле ../. К.О. ... као и кућу на том плацу; плац од 20 ари у ... улица ... број .. као и халу на том плацу од 500 м² и покретне ствари: камион „Mercedes ...“ регистарских ознака ...; путничко возило „JEEP ...“, путнички аутомобил марке „Mercedes ...“ ... годиште, до правноснажног окончања ове парнице, уз упис ове забране у јавне књиге, као неоснован. Ставом трећим изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 372.750,00 динара.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж 791/18 од 02.09.2020. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Вишег суда у Београду П 1117/15 од 06.11.2017. године. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом одредбе члана 408., Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...87/18) и утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни повреда из става 1. тог члана Закона, пред другостепеним судом, која би могла да утиче на доношење законите и правилне одлуке.

Тужилац у ревизији указује на битну повреду одредаба парничног поступка прописану одредбом члана 374. став 1. тачка 12. Закона о парничном поступку међутим, та битна повреда није разлог због ког ревизија може да се изјави, у смислу одредбе члана 407. став 1. тачка 2. истог Закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је отац туженог а предметне непокретне и покретне ствари су власништво туженог осим камиона марке „Mercedes“ који је тужени продао. Неспорно је да између парничних странака нису сачињени писани уговори о поклону. Тужилац је власник фирме која се бави ископом земље док је тужени власник фирме која се бави ауто превозом, па су те две фирме међусобно сарађивале. Свој тужбени захтев у овој парници тужилац заснива на тврдњи да је све предметне непокретности и покретне ствари купио својим новцем, а на име туженог. Тужбу суду поднео јер су се односи између њега и туженог битно пореметили. Тужени тврди да је све непокретне и покретне ствари које су предмет овог спора купио лично, новцем који је сам зарадио имајући у виду да је од своје 16 године радио у фирми тужиоца и зарађивао новац а да је током 2008. године основао своју фирму, која добро послује. Односи између њега и његовог оца су се пореметили током 2013. године када је тужилац оптужио своју супругу, да га вара па је пребио „скоро до смрти“, а због чега је покренут поступак против тужиоца, за насиље у породици. Тужилац је туженог пријавио Полицијској управи за Град Београд дана 25.06.2015. године да га, после свађе са супругом, учестало прати, прогони и прети му да ће га убити. Тужени је спорио да је тужиоца пресретао на улици и претио му, указујући да су пријаве које је тужилац подносио против њега биле лажне. Такође се изјаснио да му отац никада ништа није поклонио него да му је само помогао да ради и заради новац. Тужилац није доказао да је туженом поклонио предметне покретне ствари и новчани износ од 20.000,00 евра.

Врховни касациони суд налази да је, код овако утврђеног чињеничног стања, правилно одбијен тужбени захтев тужиоца за опозив уговора о поклону, имајући у виду да усмени уговор о поклону непокретности не производи правно дејство када се ради о уговору о промету непокретности за који је прописана писана форма, при чему

је неспорно да тужилац, пре туженог није био уписан као власник предметних непокретности, док у погледу покретних ствари, тужилац није суду пружио доказе из којих би се са сигурношћу могло да утврди да је туженом поклатио новац и предметне покретне ствари.

Уговор о поклату је неименован уговор на који се примењује параграф 561 Српског грађанског законика, сходно Закону о неважности правних прописа донетих пре 06.04.1941. године и за време непријатељске окупације („Службени лист ФНРЈ“ број 86/46 ... 96/47), а уговор о поклату који за предмет има непокретност, представља уговор о промету непокретности, што значи да је неопходно да буде закључен у писаној форми, сходно одредби члана 2. у вези одредбе члана 4. став 1. Закона о промету непокртности („Службени гласник РС“ бр 42/98), што овде није случај.

Странка која тврди да има неко право, сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остварење права, ако законом није другачије прописано, сходно одредби члана 231. став 2. Закона о парничном поступку. Ако суд на основу изведених доказа (члан 8.) не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, о постојању чињенице примениће правило о терету доказивања, сходно ставу првом одредбе члана 231. Закона о парничном поступку.

Нижестепени судови су, правилном применом материјалног права и правила о терету доказивања прописаног цитираном одредбом Закона о парничном поступку, закључили да је тужбени захтев тужиоца неоснован пошто он битне чињенице на којима заснива свој тужбени захтев, није доказао.

Наводима ревизије тужиоца о томе да се овде ради о извршеном уговору о поклату па да недостатак форме не може да води закључку да је исти без дејства, не доводи се у сумњу правилност побијане одлуке. Ово због тога што је неспорно да тужилац није био власник нити непокретности нити покретних ствари које су предмет ове парнице већ се његов тужбени захтев заснива на чињеници да је туженом поклатио новац којим су те ствари прибављене. Међутим, ту чињеницу тужилац није доказао, а био је дужан сходно одредби члана 228. Закона о парничном поступку којим је прописано да је странка дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива свој захтев или којим оспорава наводе и доказе противника, у складу са тим законом.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић